

Launch 13/4/21 at ISF of the "Social Democracy in the 21st Century"

Tesen i mitt kapitel är att Socialdemokratins kris inte är Nordisk eller Europeisk utan global.

1. Det var så det började – i början av 70 talet. Valutareglerna skrotades. OPEC chockhöjde oljepriserna. Och den auktoritära låglöneindustrialiseringen i Östasien slog igenom. *Alltså: den nationella socialdemokratiska modellen underminerades.*
2. Olof Palme, Willy Brandt, Bruno Kreisky, Gro Harlem Brundtland m.fl, insåg att den socialdemokratiska modellen och Keynesianismen måste globaliseras. Men de misslyckades bygga en Ny Ekonomisk Världsordning och få igenom ett Nord-Sydligt Program för Överlevnad. *Varför gick det inte? Svaret är: av globala orsaker!*
 - Finansvärlden, de stora internationella företagen och deras politiker var emot
 - De progressiva i Syd var svaga. Den antikoloniala 2:a demokrativågen var över
 - Oljeländerna satsade inte inkomsterna på inkluderande utveckling som kunde öka exporten från Nord (annat än till vapen och lyx)
 - Låglöneexportörerna satsade inte heller på hållbar & inkluderande utveckling
3. Därmed var det fritt fram för den nyliberala globaliseringen, på 80-talet
 - Socialdemokrater (som Palme och Mitterrand) fick lägga ner och satsa på strukturanpassning – inklusive avregleringar och klättrande på 'the value added ladder'.
 - Flera medborgare gynnades och några av dem blev borgare; andra missgynnades och lämnade till sist socialdemokratin
4. Väljarflykten motverkades när Väst vann kalla kriget, den 3:e demokrativågen kom och fick progressiva en ny chans. *Men marknadsdriven utveckling, demokrati och välfärd stärkte inte varandra.*
 - Blairismen skapade new public management och många förlorare; rustade ner välfärden och skapade krig i Mellanöstern. Och EU gjorde ingen skillnad
 - Liberal strukturanpassning skapade tillväxt i bl.a. Indien, Brasilien och Sydafrika, men antalet nya jobb var få, samarbetet

med etablerade fackföreningar gynnade bara ett fåtal, och välfärdsprojekten blev mest smulor från den rikets bord.

- Civilsamhällegrupperna och de nya sociala rörelserna förblev fragmenterade.
 - Demokratiseringen dominerades av eliten, inkluderade sällan pro-demokraterna och fick inte stopp på korruptionen.
5. Resultat blev att socialdemokratiska projekt försvagades. Vänsterpopulistiska alternativ besegrades av högerpopulismen. 3:e demokrativågen ebbade ut och vi fick dagens nya auktoritära våg.
6. I Nord anpassar sig högern i socialdemokratien till ny-nationalismen, inkl. i flyktingfrågan. Medan liberala & många andra socialdemokrater vill prioritera internationella institutioner. Och vänstern prioriterar inhemsk välfärd. Och nästan alla säger att det saknas globala alternativ.
7. DE HAR ALLA FEL!
- Det går inte längre att bygga bra socialdemokrati i ett land. Den måste globaliseras
Mot spekuleringen. För klimatet. För flyktingarna. För mer export och bra jobb.
 - Det räcker inte med internationella institutioner. EU och FN kan göra lite i t.ex. Belarus, Ungern eller Myanmar. *Det är oppositionen på backen som måste stärkas!*
 - Det finns alternativa projekt och partners i Syd!
8. Det är sant att man inte kan bygga starka alternativ bara genom fackföreningar eller fragmenterade civilsamhällegrupper och sociala rörelser – eller genom att förena dem bakom populistiska ledare mot nyliberalismen. *MEN det har visat sig möjligt att bygga breda allianser för lika medborgerliga rättigheter och välfärdsprogram, vilka i sin tur kan främja inkluderande och hållbar utveckling. Förutsatt att det görs med demokratisk medverkan.*
9. *Slutsatsen i mitt kapitel är därför, att en ny socialdemokratisk internationalism faktiskt är möjlig om vi satsar på sådana allianser för sådana omdanande reformprogram och på parternas demokratiska medverkan.*